

Kristijan
Muck

EMBRYON je kepa zemlje
 ki jo žile obvijajo
 in njena mati
 jo obvija
 in hrbet njen
 obvijam jaz
 in mene obvija
 sfera strahu
 in je sfera planetov
 ki jo obvija
 sfera svetlobe
 in sfera teme
 ki jo obvija
 krogla radosti
 jo obvija vesolje
 skorje duha
 leče prsti

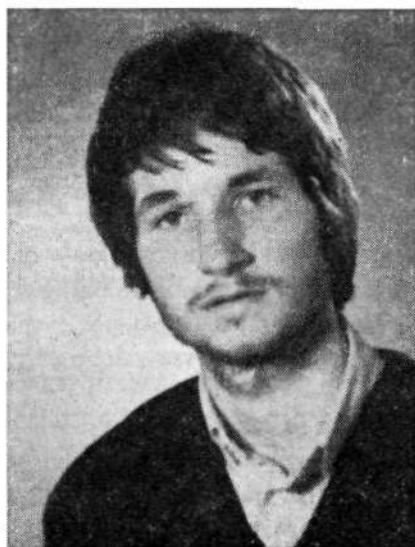
ROJSTVO Nad Sorškim poljem
 vihrajo žile misli.

- POLNOČNOST zapredam te v bol svojih hlapov
 jasna Nanča
 noč sope v Blegaših tvojih lic
 trgam radost besed
 globok mrak je v najini sobi
 osemintridesetdnevna hči
- PETVRSTIČNICA Bela stena sobe žari.
 Vzhod in zarja v južnih oblakih.
 S hčerjo vadiva življenje.
 Iz njenega kota je slišati prvo sesanje palca.
 V mojih možganih srca brnenje.
- NAKLON Po kotomerih segam; z brhkimi prsti misli.
 Moram naklon izmeriti pletenega protja, stene teles; dvojih.
 V njiju zvenči;
 v enem košu je trava zamolkla s paraboloidnih bregov telesa matere;
 v drugem košu buči listje jasno s skalnih padov telesa mojega.
 V ti dve strmini polaga hči svoji lici; je osemtedenska.
 Nekje po kotih funkcij teh dveh teles živi svet njenih oči.
 Nekje v funkcijah teh naklonov je blaženi kot njene mirnosti;
 svet je to njenega čela.
 Oče je v sekantah oči matere;
 so v sinusoidnih krivuljah, odvodih mojih misli gromade groz;
 krhek je koš najinih teles za blagost sveta; tvojega, hči.
 A kar slediš valovanju trav v nedrih
 in prisluškuješ odmevu suhih src, ki se stresajo v prsih,
 ob iskanju razporedij, naklona, ki pod njim bi z novo silo oči
 bila prebodena že napisana knjiga sveta; zate; ti.
- JEDRO STVARI Hči. Je cesta dveh cesarjev.
 Ena pot dveh smeri.
 So oranžni tovornjaki.
 Dnevi sredi noči.
 Rje vogal.
 Drobovje svetlobe na površini stvari.
 Zvezdni glasovi.

Skladi sesedeni dvoje poti.
 Dim sivo moder.
 Valenje iz kupov smeti.
 Blobotanje glasov.
 V spiralah zveni.
 Zibanje trav.
 Carstvo razpalih stvari.
 Hči. Je žrtje dreves.
 Čakam. V zvokih.
 V nekaj dneh.
 Iz vseh stvari.
 Se glas enega pojma rodi.

RIMANJE Sem hotel napisati pesem, jedro stvari;
 besede sem hotel v ritme speti o rojstvu pojmovnih vezi,
 o rojstvu glasu za pojem v skoraj osemmesečni Nanči.
 Bile so suhe misli; rime na i.
 Bolan od groze, od jasnosti,
 da je popolnoma nemogoče enemu samemu, naj stori, kar zmore, kar hoče,
 spremeniti bistvo stvari;
 žroč praške za srce begajoče, sem — umirjen — se podal na kratko pot.
 Bil sem tri dni v Italiji.
 In sem vsak dan od treh bolj pil:
 rdeče vino blago najprej, nazadnje grappe vroče. Tri dni.
 V zlati megli: v Arezzu, Giminianu, Sieni, sredi firenških ljudi,
 vse bolj sem blizu misli,
 jedru stvari: nič, razen spopada med temi silami lepih reči
 in vročinami nespočetih stvari, nič nas pred uničenjem
 takšnega sveta ne zadrži.
 Naj ga, kdor hoče in kolikor zmore, kopiči,
 reči lepih sredi nespočetih stvari,
 tiste pesmi ni mogoče zapeti:
 useka skoz ledja rafal
 je mučeni dvanajstletnik
 v ognju vasi;
 ne morem ti, Nanča, nikakršne pesmi zapeti o jedru stvari,
 o snopih žarkov, o kupih jezikov, razlagališčih smeti,
 o svetlobi travnatih misli, vseh sličnih reči.
 Ko sicer, sredi tako stoječih stvari,
 ti udi cebljejo, oči razbirajo, tipljejo, glasovi blobočejo, čakam,
 da vsak čas prvič izgovoriš pojem

za jedro stvari, glas besedi.
 Kaj, če se čudež zgodi,
 da osemmesečna hči
 pojme takšne izgovori:
 uboj, izdaja, napor, bor;
 kaj, če se mi hoče, da nikdar ničesar ne poimenuješ, hči.
 P r i p i s : Bi bil moral,
 moral bi bil že zdavnaj takrat oditi,
 tisto proti temu storiti začeti,
 crkniti, umreti.
 P. P. S. : Zato se zdaj, hči, zgodi,
 da otec pod solznim zvonom pesem stori.

Aleš
Debeljak

Spanec, spanec

1. in gremo: od jeseni razrahljane morske njive se strjujejo v sledovih ptičjega perja. rjuhe poletnih dni so po sončnih sapah razprostrte. skozi belino platna se ne vidi več ničesar.

zdrobljena sol je v opeklinah, za zmeraj in
 z nebom izravnana zemlja. ob belo ureznino,
 ob izginjajočo brezbriznost plivkajo bregovi.
 skalne žile so sive. dolgi veter: in gremo.